

и му каже за доларитѣ; сигоръ ще му разправи и защо ги е далъ.

Лена. Но той трѣбва да е идиотъ!

Захарина. (*Измъчено*). Той се закани, ако не се подчиня, ще каже на Мони.

Лена. Не! мъжъ, който обича, не може да стори такава нѣщо.

Захарина. Ако той ме обича, защо не се задоволи само съ флирта, а иска...

Лена. Защото само жената се задоволява съ флиртъ; а мъжа счита флирта за сръдство.

Захарина. Да знаехъ, да знаехъ!

Лена. Като те слушамъ—чудя се.

Захарина. На кое?

Лена. Останала си отъ староте време.

Захарина. Защо?

Лена. Слушай, Рина, ти си вѣрна на Мони, нали?

Захарина. Да; и искамъ да му остана вѣрна.

Лена. Добре. Нѣкога преди Мони, не си ли имала увлѣчение?

Захарина. Да.

Лена. Тогазъ не ти ли се е присквало да се срещнешъ съ любимия си нѣкога? Не си ли го пожелавала, ако не въ действителностъ, то поне на сънь?

Захарина. (*Унесено*). Разбирамъ те.... Азъ разбрахъ силата на желанието; азъ почувствувахъ, какъ противъ волята ни—на съ-